

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ Ή ΑΛΛΙΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΤΟ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Στις 14 Μάη του 2008 το Ελληνικό Ίδρυμα Ευρωπαϊκής και Εξωτερικής Πολιτικής (ΕΛΙΑΜΕΠ) και η βρετανική πρεσβεία στην Ελλάδα διοργάνωσαν μια εκδήλωση. Επίτιμος προσκεκλημένος ήταν ο αρχηγός της Μητροπολιτικής Αστυνομίας της Μεγάλης Βρετανίας, Ian Blair. Θέμα της εκδήλωσης ήταν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της αστυνόμευσης «σ' έναν κόσμο που αλλάζει». Η εκδήλωση ήταν κλειστή και το κοινό, κατά πάσα πιθανότητα αποτελούνταν από υψηλόβαθμους μπάτσους και στελέχη της ελληνικής δημόσιας τάξης.

Η ομιλία του Sir Ian Blair ήταν από πολλές απόψεις σημαντική: Κατά πρώτον εξαιτίας του χρόνου διεξαγωγής της. Μόλις έξι μήνες πριν από αυτό που μάθαμε να αποκαλούμε «εξέγερση του Δεκέμβρη» και ένα ακριβώς ένα χρόνο πριν την εξέγερση των μουσουλμάνων μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας (η λεγόμενη «εξέγερση για το Κοράνι») ο Βρετανός μπατσοαρχηγός έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου. Η εξιστόρηση της βρετανικής εμπειρίας γινόταν με την ελπίδα «ότι θα μπορέσετε να κάνετε κάποιους παραλληλισμούς».

Αλλά ήταν το ίδιο το περιεχόμενό της που καθιστά το λόγο του Sir Ian Blair χρήσιμο και διδακτικό για τη νότια άκρη της Βαλκανικής. «Υπάρχουν σήμερα ορισμένοι δήμοι» δήλωνε ο αρχηγός της μητροπολιτικής αστυνομίας «όπου οι λέξεις 'μειονοτική κοινότητα' δεν έχουν σχεδόν καμία έννοια, από την άποψη ότι μειονοτικές κοινότητες είναι εκείνες που αποτελούν την πλειονότητα του πληθυσμού». Ο Βρετανός μπατσοαρχηγός διέκρινε στον πολυεθνικό χαρακτήρα διάφορων γειτονιών του Λονδίνου τα ψήγματα των μελλοντικών αρνήσεων. «Μελλοντικών»; Όχι ακριβώς.

Δεν πρέπει να φανταζόμαστε τον Sir Ian Blair σαν ομαδάρχη των MAT. Η θέση του είναι μια θέση που φέρει ενσωματωμένη τη γνώση της ιστορίας της βρετανικής δημόσιας τάξης, όχι ως άθροισμα στεγνών εγκληματικών περιστατικών, αλλά ως μια διαλεκτική επίθεσης, άμυνας και ισορροπίας με την εργατική τάξη του νησιού. Τα βρετανικά '70s και '80s υπήρξαν πικρά για τους σχεδιασμούς των βρετανών μπάτσων κι αυτό όχι μόνον επειδή «οι μαύροι εξεγέρθηκαν και κατέκαψαν το νησί». Πολύ περισσότερο από τη βία ως στιγμιαίο ξέσπασμα, τα μυαλά των Blair του βρετανικού κράτους στοιχειώνει ακόμη ότι για κάποια χρόνια η «μαύρη» πολυεθνική εργατική τάξη αναδύθηκε ως ένας «ακατανόητος εχθρός» με τη δική της γλώσσα, το δικό της πολιτισμό, τη δική της (αυτό)οργάνωση. Όταν ο Sir Ian Blair υποστηρίζει ότι «οι κοινότητες αυτών των ανθρώπων δε μπορούν να αγνοηθούν ή να αφεθούν έρμαιοι στην πόλωση και στην ριζοσπαστικοποίηση» εννοεί ότι οι ταξικές ισορροπίες στο νησί – και τελικά σε οποιοδήποτε δυτικό κράτος στηρίζεται στην εργατική δύναμη των μεταναστών-εργατών – αποτελούν ένα συνεχές διακύβευμα και αλίμονο σε όποιον το λησμονεί.

Φυσικά, οι προτεραιότητες των Ελλήνων μπάτσων δεν είναι ανάγκη να συγχρονίζονται με κείνες των Βρετανών συναδέλφων τους. Σε αντίθεση με τη Μεγάλη Βρετανία, οι «μαύροι» της Ελλάδας δεν είναι πολίτες του κράτους στο οποίο ζουν, κι ούτε προβλέπεται να γίνουν. Οπότε υπονοούμενα του είδους «προσλάβετε Πακιστανούς στην Ελληνική Αστυνομία» είναι εκ των πραγμάτων άνευ ουσίας. Από την άλλη η κατάδειξη του μετανάστη – εργάτη ως πρόβλημα, η στοχοποίηση της «δεύτερης γενιάς», η ανάδειξη του «μουσουλμανικού κινδύνου», ο κεντρικός ρόλος των μπάτσικων υπηρεσιών έχουν τεράστια ιστορία στο νησί. Κι ως προς αυτό οι Έλληνες μπάτσοι έχουν κάμποσα να διδαχτούν από τους Βρετανούς συναδέλφους.

Η μετάφραση έχει γίνει από το ΕΛΙΑΜΕΠ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΚΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ, SIR IAN BLAIR

Το έργο της αστυνομίας σε μια μεταβαλλόμενη κοινωνία

Καλησπέρα σας. Είμαι πολύ χαρούμενος που βρίσκομαι στην Ελλάδα. Οι σχέσεις μεταξύ των δυο χωρών μας γίνονται όλο και στενότερες και αναπτύσσουμε πρωτοφανή επίπεδα συνεργασίας.

Η κοινή μας δράση για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, τόσο στο εσωτερικό όσο και διεθνώς, η συνεργασία μας στους τόσο επιτυχημένους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας το 2004 και, ελπίζω, η επικείμενη συνεργασία μας για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου, το 2012, είναι αδιάψευστοι μάρτυρες γι αυτό.

Ο κόσμος αλλάζει. Σε κάθε χώρα του δυτικού κόσμου, τα αστυνομικά σώματα αντιμετωπίζουν την πρόκληση και την ευκαιρία που έχει διαμορφωθεί λόγω της μαζικής μετανάστευσης σε έναν όλο και περισσότερο παγκοσμιοποιημένο κόσμο. Πιθανότατα πουθενά αλλού αυτό δεν ισχύει πιο έντονα από ότι στο Λονδίνο και σκέφτηκα σήμερα να μοιραστώ μαζί σας το ταξίδι που έκανε την τελευταία δεκαετία η Υπηρεσία της Μητροπολιτικής Αστυνομίας του Λονδίνου, γνωστή συνήθως ως Met στην Αγγλία και ως Scotland Yard στο εξωτερικό.

Το κάνω αυτό, όχι με την πρόθεση να υποστηρίξω ότι τα κάναμε όλα σωστά – γιατί σαφώς δεν ισχύει κάτι τέτοιο-αλλά ελπίζοντας ότι θα μπορέσετε να κάνετε κάποιους παραλληλισμούς. Θα παρουσιάσω μάλιστα κάποια λάθη που κάναμε, ώστε να μπορέσετε εσείς να τα αποφύγετε. Πρόθεσή μου είναι να τοποθετηθώ σε ένα όσο το δυνατόν πιο πρακτικό και επιχειρησιακό πλαίσιο.

Θα αρχίσω με μια σύντομη αναφορά στο Λονδίνο και την Μητροπολιτική Αστυνομία. Το Λονδίνο έχει ένα μόνιμο πληθυσμό σχεδόν οκτώ εκατομμυρίων κατοίκων, με πολλά εκατομμύρια να μετακινούνται προς στην Πρωτεύουσα κάθε μέρα για εργασία, ψυχαγωγία και τουρισμό. Από τον

οικονομικά ενεργό πληθυσμό του, πάνω από το 30% προέρχεται από μειονοτικές κοινότητες. Το Λονδίνο χωρίζεται σε μια σειρά από δήμους και υπάρχουν σήμερα ορισμένοι δήμοι όπου οι λέξεις «μειονοτική κοινότητα» δεν έχουν σχεδόν καμία έννοια, από την άποψη ότι μειονοτικές κοινότητες είναι εκείνες που αποτελούν την πλειονότητα του πληθυσμού. Θεωρείται ότι στα σχολεία το Λονδίνου ομιλούνται τριακόσιες γλώσσες και, ενώ υπάρχουν ορισμένες περιοχές που έχουν παραμείνει λιγότερο επηρεασμένες από την μετανάστευση, αυτές γίνονται όλο και πιο σπάνιες.

Το Λονδίνο προσέλκυε πάντοτε μετανάστες, από τους Γάλλους Προτεστάντες ως τους Εβραίους που τράπηκαν σε φυγή για να αποφύγουν τα πογκρόμ, όμως η μετανάστευση σε τέτοια κλίμακα δεν ξεκίνησε πριν από τη δεκαετία του 1940, κυρίως από την Καραϊβική και τις περιοχές που αποτελούν σήμερα την Ινδία, το Πακιστάν και το Μπαγκλαντές.

Ωστόσο, τα τελευταία χρόνια, όπως συνέβη στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης, η μετανάστευση έχει αλλάξει χαρακτήρα, και παρατηρείται σημαντική μετακίνηση πληθυσμού από την περιοχή της Μεσογείου από διαφορετικές εμπόλεμες χώρες και, πιο πρόσφατα, από τις νέες χώρες μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι κοινωνικές επιπτώσεις αυτών των αλλαγών δεν είναι δυνατόν να αγνοηθούν κατά το σχεδιασμό για την πιο αποτελεσματική χρήση των μέσων της αστυνομίας και των υπηρεσιών εφαρμογής του νόμου, στην Ελλάδα, τη Βρετανία ή οποιαδήποτε άλλη δυτική δημοκρατία. Πρέπει να σκεφτούμε τον τρόπο με τον οποίο θα ασκήσουμε το έργο της αστυνόμευσης στις διαφορετικές κοινότητες που ζουν στις χώρες μας σε ένα περιβάλλον αυξανόμενης μεταναστευτικής δραστηριότητας (νόμιμης και παράνομης) και αυξανόμενου αριθμού αιτήσεων ασύλου. Οι κοινότητες αυτών των ανθρώπων δε μπορούν να αγνοηθούν ή να αφεθούν έρμαιοι στην πόλωση και τη ριζοσπαστικοποίηση.

Η Μητροπολιτική Αστυνομία είναι υπεύθυνη για όλες τις λειτουργίες αστυνόμευσης σε ολόκληρο το Λονδίνο, με εξαίρεση μια μικρή αστυνομική δύναμη που καλύπτει την οικονομική συνοικία και μια άλλη δύναμη που καλύπτει το σιδηροδρομικό δίκτυο. Εκτός από την αστυνόμευση της Πρωτεύουσας, έχει επίσης ορισμένες διεθνείς λειτουργίες, ειδικότερα την προστασία επιφανών προσώπων, περιλαμβανομένης της Βασιλικής Οικογένειας, ενώ η Met είναι επίσης η υπηρεσία επιβολής του νόμου σε εθνικό επίπεδο για την αντικατασκοπεία σε ολόκληρο το Ηνωμένο Βασίλειο. Στο τέλος του τρέχοντος οικονομικού έτους, θα απασχολεί σχεδόν 53.000 υπαλλήλους, στους οποίους περιλαμβάνονται σχεδόν 33.000 αστυνομικοί.

Η διαχείριση πολιτικών που αφορούν στη διαφορετικότητα ή στην απόκτηση ίσων ευκαιριών αποτελεί μέρος κάθε σύγχρονου οργανισμού σε μια σύγχρονη κοινωνία. Ωστόσο, θα ήθελα να σας πω μια ιστορία που εμένα μου λέει καθαρά ότι, για την άσκηση του έργου της αστυνομίας, η σωστή προσέγγιση απέναντι στη διαφορετικότητα και την ισότητα έχει μεγαλύτερη σημασία για την αστυνομία από πρακτικά οποιαδήποτε άλλη υπηρεσία του Κράτους: με απλά λόγια, αν δεν το κάνετε αυτό σωστά, είναι πολύ δύσκολο να κάνετε ασκήσετε αποτελεσματικό το καθήκον σας ως αστυνομικοί..

Η ιστορία που θα σας πω είναι η εξής: Βρέθηκα σε ένα δείπνο με ένα ανώτερο στέλεχος της Βασιλικής Αεροπορίας που ήταν πολύ ευχαριστημένος από τις πρόσφατες επιτυχίες του να διευρύνει τη δεξαμενή των πιλότων ώστε να περιλαμβάνει και υποψήφιους από μειονότητες. Πρόβαλε τους δυο συνήθεις λόγους που θα πρόβαλε οποιαδήποτε επιχείρηση: πρώτον, το ηθικό θέμα ότι, σε μια δίκαιη κοινωνία, ο κάθε ένας θα πρέπει να έχει ίσες ευκαιρίες και, δεύτερον, το επιχειρηματικό όφελος που θα μπορεί κανείς να αποκομίσει από μια όσο το δυνατόν μεγαλύτερη δεξαμενή ταλέντων, πάνω στη βάση ότι το ταλέντο κατανέμεται εξ ίσου σε κάθε φυλή και φύλο. Δεν έχει σημασία το χρώμα του δέρματός σου όταν ταξιδεύεις με ένα μαχητικό αεροσκάφος: έχει σημασία, όχι ως ατομική περίπτωση αλλά γενικά, ποιά είναι η εξωτερική σου εμφάνιση ως αστυνομική υπηρεσία, όπως δείχνει το ακόλουθο παράδειγμα.

Το έτος 2000, ένα νεαρό αγόρι ονόματι Νταμιόλα Τέιλορ έφτασε στο Λονδίνο από τη Νιγηρία με τη μητέρα του, ενώ ένα άλλο παιδί της οικογένειας υποβαλλόταν σε ιατρική θεραπεία. Λίγους μήνες αργότερα, δολοφονήθηκε με μαχαίρι ένα βράδυ από κάποιους άλλους νεαρούς, σε μια σχεδόν χωρίς λόγο επίδειξη παλικαρισμού.

Η δολοφονία αυτή επρόκειτο να αποδειχτεί μια πράξη που ξεσήκωσε την οργή όλης της χώρας και η οποία είχε διαπραχτεί σε μια από τις πιο δύσκολες οικιστικές περιοχές του Λονδίνου, με ένα πληθυσμό ως ένα βαθμό εχθρικό πάντως σίγουρα επιφυλακτικό απέναντι στην αστυνομία. Ως αποτέλεσμα του ταξιδιού που κάναμε, το οποίο θα σας περιγράψω σε γενικές γραμμές σε λίγο, μπορέσαμε να στείλουμε στην περιοχή αυτή άνδρες της Μητροπολιτικής Αστυνομίας που μιλούσαν Γιορούμπα, την κύρια γλώσσα της Νιγηρίας. Μια γυναίκα αστυνομικός θυμάται να χτυπά μια πόρτα η οποία άνοιξε αργά από ένα μικρό κορίτσι που την ρώτησε τι ήθελε. Εξήγησε ότι ζητούσε πληροφορίες για το φόνο. Η συνομιλία αυτή έγινε στα Αγγλικά. Το κοριτσάκι φώναξε στη γλώσσα Γιορούμπα υπονοώντας ότι ήταν η αστυνομία και μια βαθύτερη γυναικεία φωνή απάντησε στα Γιορούμπα ότι δεν θέλουν να έχουν καμία σχέση με την αστυνομία όμως η αστυνομικός μπόρεσε να φωνάξει στα Γιορούμπα «θέλετε να τα πούμε μαζί;» οπότε, φυσικά, όλα άλλαξαν.

Μπορέσαμε να τοποθετήσουμε αυτούς τους αστυνομικούς επειδή έχουμε συντάξει μια λίστα ικανοτήτων, τις γλώσσες, τα χόμπι, τα θρησκευόμενα όλου του προσωπικού μας, σε εθελοντική βάση, ώστε να μπορούν να βοηθούν εκείνους που διεξάγουν τις έρευνες γνωρίζοντας την κοινότητα στην οποία διαπράττεται μια συγκεκριμένη εγκληματική ενέργεια..

Αυτή η απλή ιδέα είναι αποτέλεσμα του ταξιδιού μας σχετικά με τη διαφορετικότητα. Η φυλετική καταγωγή και η αστυνόμευση στη Αγγλία, όπως πιθανόν και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης, ήταν αντικείμενο αντιπαράθεσεων κατά το δεύτερο μισό του 20^{ου} αιώνα. Υπήρξαν φυλετικές

αναταραχές στη δεκαετία του 1950 και, ιδιαίτερα ανάμεσα στην κοινότητα από τα κράτη της Αφρικής και Καραϊβικής, κυριαρχούσε καχυποψία και υπήρξαν συγκρούσεις για το μεγαλύτερο μέρος του υπόλοιπου του 20^{ου} αιώνα. Ένας από τους επιφανείς προκατόχους μου, ο Σερ Ρόμπερτ Μαρκ, είχε επισημάνει ότι «η αστυνομία είναι ο άκμονας πάνω στον οποίο η κοινωνία σφυροκοπεί τα προβλήματα και τις φθορές της κοινωνικής ανισότητας, της φυλετικής προκατάληψης και της αναποτελεσματικής νομοθεσίας.» Υπήρχε διασάλευση της δημόσιας τάξης, συνέβησαν θάνατοι στα χέρια των αρχών, υπήρξαν διαμάχες για τη δικαιοδοσία του αστυνομικού να σταματά τον πολίτη για σωματική έρευνα και πολύ λίγοι αστυνομικοί από τις μειονοτικές κοινότητες κατετάγησαν στο σώμα –και ακόμη λιγότεροι παρέμειναν σε αυτό.

Η αντίδραση της αστυνομίας ήταν να αναπτύξει μια αστυνόμευση που όπως τη χαρακτηρίστηκε ήταν τυφλή στο χρώμα: να προσφέρει μια απόλυτα πρότυπη υπηρεσία, ανεξάρτητη από τη φυλή ή την καταγωγή. Αυτό ήταν ένα υψηλό ιδανικό, στην αρχή, επειδή η πραγματική αλληλεπίδραση ανάμεσα στην αστυνομία και τις μειονότητες πιθανότατα δεν έδινε καθόλου αυτή την εικόνα, εκείνη την περίοδο: ωστόσο τα προβλήματα συνεχίστηκαν.

Το σημείο-καμπή υπήρξε η αντίδραση της Μητροπολιτικής Αστυνομίας στη δολοφονία ενός άλλου νεαρού μαύρου, του Στήβεν Λώρενς, το 1993. Επρόκειτο σαφώς για ρατσιστική δολοφονία και η Μητροπολιτική Αστυνομία χειρίστηκε το θέμα άσχημα, αρνούμενη, αρχικά, για παράδειγμα, να δεχτεί οποιοδήποτε ρατσιστικό κίνητρο. Ωστόσο, είχαμε επιλέξει λάθος οικογένεια για να το κάνουμε αυτό και η Ντορίν και ο Νέβιλ Λόρενς, οι γονείς του Στήβεν, αποδύθηκαν σε με ακαταπόνητη εκστρατεία ζητώντας περαιτέρω έρευνα της υπόθεσης και μετά μια δημόσια έρευνα στους κόλπους της Μητροπολιτικής Αστυνομίας για το χειρισμό της υπόθεσης. Εκείνη η δημόσια έρευνα εξελίχτηκε σε μια από τις χειρότερες κρίσεις στην ιστορία της Μητροπολιτικής Αστυνομίας – και, στα σχεδόν 180 χρόνια, είχαμε μερικές. Ήταν το μεγαλύτερο θέμα την περίοδο εκείνη: το ηθικό κατέρρευσε, η φήμη μας πλήγηκε άσχημα, η απόδοση έπεσε, η στρατολόγηση νέων αστυνομικών

κλονίστηκε · τα νέα ήταν πολύ δυσάρεστα. Η Met κατηγορήθηκε ως θεσμικά ρατσιστική, πράγμα που προσδιορίστηκε από την ανάκριση ως εξής:

Θεσμικός Ρατσισμός σημαίνει την συλλογική αδυναμία ενός οργανισμού να προσφέρει τη σωστή και επαγγελματική υπηρεσία σε ανθρώπους εξ αιτίας του χρώματός τους, της κουλτούρας τους ή της φυλετικής τους καταγωγής. Μπορεί να παρατηρηθεί ή να εντοπιστεί στις διαδικασίες, στάσεις και συμπεριφορά που ισοδυναμεί με διάκριση μέσω προκατάληψης, άγνοιας, απερισκεψίας και ρατσιστικών στερεότυπων που θέτουν τα άτομα από εθνικές μειονότητες σε μειονεκτική θέση.

Αυτό ήταν δύσκολο να το δεχθεί, ακόμη και να το κατανοήσει κανείς. Θα ήταν εύκολο να απορρίψουμε το πόρισμα της ανάκρισης. Ωστόσο, ορισμένα φωτισμένα μυαλά αντέδρασαν με πραγματική προνοητικότητα. Αντέδρασαν καλώντας τους πιο επίμονους και ενοχλητικούς επικριτές της Met και λέγοντας τους «εντάξει: εσείς πώς θα το κάνατε;» Αυτή ήταν η βάση της Ανεξάρτητης Συμβουλευτικής Ομάδας της Met η οποία βρίσκεται μαζί μας επί δέκα χρόνια. Πρόκειται για μια ομάδα κριτών-φίλων μας, που έχουν επιλεγεί από μειονότητες και μη μειονότητες, οι οποίοι μας συμβουλεύουν πάνω σε κάθε πλευρά της πολιτικής μας. Αυτό ήταν δύσκολο, κάποτε επίπονο, κάποτε απογοητευτικό και για τις δυο πλευρές. Αλλά με τη βοήθειά τους, η Met έχει αναπτύξει μια ολόκληρη σειρά από πολιτικές, τόσο επιχειρησιακές όσο και μη επιχειρησιακές, οι οποίες έχουν μεταμορφώσει την προσέγγισή μας απέναντι στο έγκλημα και την αστυνόμευση. Θα περιγράψω σε γενικές γραμμές μερικές μόνο από τις πιο σημαντικές:

- Σε όλα τα σημεία του Λονδίνου συγκροτήθηκαν ειδικές μονάδες, που ονομάζονται Μονάδες Ασφάλειας Κοινότητας, προκειμένου να αντιμετωπίζουν αυτά που χαρακτηρίστηκαν ως εγκλήματα μίσους, οικιακή βία, ρατσισμός και θρησκευτικό μίσος και ομοφοβικές επιθέσεις και ορισμένοι από τους καλύτερους αστυνομικούς μας δίωξης τοποθετήθηκαν ως επί κεφαλής αυτών των μονάδων,

- Εισήχθη μια νέα ικανότητα που ονομάστηκε Αστυνομικοί για Σχέσεις με την Οικογένεια, με σκοπό να εργάζονται με οικογένειες που είχαν χάσει συγγενικά τους πρόσωπα, εξηγώντας τους το έργο της αστυνομίας, εξασφαλίζοντας στοιχεία από αυτές και βοηθώντας αλλά και δίνοντας την εικόνα ότι συμπαραστέκονται σε πολύ δύσκολες συνθήκες.
- Όλες οι αξιολογήσεις για προαγωγές και μεταθέσεις απαιτούν απόδειξη για επάρκεια σε όλες τις μορφές διαφορετικότητας.
- Η συμμετοχή σε δεξιών αποκλίσεων οργανώσεις, όπως το Βρετανικό Εθνικό Κόμμα, κρίθηκε ότι δεν συνάδει με τη συμμετοχή στην υπηρεσία της αστυνομίας.
- Ενθαρρύνθηκαν οι μειονοτικές ομάδες αυτο-υποστήριξης στο αστυνομικό σώμα, ώστε επί πλέον της θεσμικά προβλεπόμενης ένωσης αστυνομικών, συγκροτήθηκε ο Σύνδεσμος Μαύρων Αστυνομικών: ακολούθησαν πολλοί άλλοι, περιλαμβανομένων των συνδέσμων προσωπικού Μουσουλμάνων, Ινδοϊστών, Σιχ, Νοτιοανατολικής Ασίας, Ελλήνων και Ελληνοκυπρίων, Τούρκων και Τουρκοκυπρίων ακόμη και Ιταλών. Για παράδειγμα, ο σύνδεσμος Ελληνικού προσωπικού, διαθέτει 100 μέλη, ενώ ο Τουρκικός σύνδεσμος είναι κάπως μικρότερος.
- Πρόσφατα, αναπτύχθηκε ένα πρόγραμμα συμμετοχής στην κοινότητα ώστε να περιλαμβάνει πέντε συγκεκριμένες κοινότητες, την Πολωνική, την Σομαλική, την Πακιστανική, του Μπαγκλαντές και την Τουρκική. Δημιουργήθηκαν ειδικά προγράμματα στρατολόγηση με τη συμβουλή τους, περιλαμβάνοντας την ανάπτυξη σειράς μαθημάτων πριν από την στρατολόγηση για εκείνους για τους οποίους τα Αγγλικά είναι δεύτερη γλώσσα.

Τα αποτελέσματα υπήρξαν ιδιαίτερα εντυπωσιακά. Το 2001/2, κάτι παραπάνω από το 5% των στρατολογηθέντων στο σώμα προέρχονταν από μειονότητες. Το 2007/8, το ποσοστό αυτό είχε αυξηθεί στο 21%. Το 2000/1, διπλάσιος αριθμός στρατολογηθέντων από μειονότητες εγκατέλειπε το σώμα στα πρώτα δυο χρόνια υπηρεσίας σε σχέση με τους λευκούς αστυνομικούς: αυτό το ποσοστό είναι τώρα ίσο. Οι αστυνομικοί που μας μηνύουν για φυλετικές διακρίσεις –μια έννοια όχι άγνωστη στο Ηνωμένο Βασίλειο– μειώθηκαν από ένα μέσο αριθμό 81 το χρόνο στο διάστημα ανάμεσα στο 2001 και 2004 σε ένα μέσο αριθμό 49 το χρόνο τα επόμενα τρία χρόνια, ενώ το σώμα αυξήθηκε σημαντικά. Στην πραγματικότητα, είμαστε τώρα ο μεγαλύτερος εργοδότης στο Λονδίνο και ο μεγαλύτερος εργοδότης μειονοτήτων και, ασφαλώς γυναικών, με δυο στις πέντε (39%) των προσληφθέντων μας να είναι γυναίκες. Επιχειρησιακά, για παράδειγμα, το φυλετικό έγκλημα και το έγκλημα μίσους μειώθηκαν κατά 14% πέρσι στο Λονδίνο και κατά 24% σε σύγκριση με το προηγούμενο έτος.

Ωστόσο, η πιο εντυπωσιακή ίσως αλλαγή, προήλθε από μια από τις επιχειρήσεις μας με την ονομασία Trident, που σχεδιάστηκε για να αντιμετωπίσει τις δολοφονίες που συνδέονται με ναρκωτικά στην κοινότητα από κράτη της Αφρικής και της Καραϊβικής.. Αυτό ξεκίνησε όταν εκείνοι που είχαμε ονομάσει Τζαμαϊκανούς Yardies αφίχθηκαν στη Βρετανία στις αρχές της δεκαετίας του 1990 ιδιαίτερα στο Λονδίνο. Εμφανίστηκε τότε ένα επίπεδο απίστευτης θηριωδίας με πολλά επεισόδια ανταλλαγής πυρών σε δημόσιους χώρους, με τρόπο που σπάνια είχαμε συναντήσει ως τότε. Συγκροτήσαμε μια μονάδα για να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα αλλά ενθυμούμαι έναν από τους αστυνομικούς να μου λέει ότι δεν εύρισκαν τον αίτιο ούτε στη μια από τις δέκα τέτοιες υποθέσεις. Προσέκρουα στο κλασσικό τείχος σιωπής.

Δεν έχουμε μόνον μια Ανεξάρτητη Συμβουλευτική Ομάδα, έχουμε πολλές από αυτές. Έχουμε ένα Μουσουλμανικό Φόρουμ Ασφάλειας, έχουμε Ανεξάρτητες Συμβουλευτικές Ομάδες για κακοποίηση παιδιών, έχουμε Ανεξάρτητες Συμβουλευτικές Ομάδες σε κάθε δήμο και, το κρίσιμο σημείο είναι ότι έχουμε

μια Ανεξάρτητη Συμβουλευτική Ομάδα Επιχείρησης Trident. Με τη βοήθεια αυτής της ομάδας, επιλύουμε τώρα περίπου το 60% αυτών των δολοφονιών επειδή εργαζόμαστε με την κοινότητα για αυτό το σκοπό. Μέλη της Ανεξάρτητης Συμβουλευτικής Ομάδας Trident, για παράδειγμα, βρίσκονται συχνά παρόντα στις ενημερώσεις που γίνονται προς τους αστυνομικούς οι οποίοι πρόκειται να κάνουν κατ'οίκον εφόδους σε και να συλλάβουν υπόπτους.

Αυτή η ιστορία, αυτό το ταξίδι, δεν έχει φτάσει στο τέλος του. Υπάρχουν ακόμη ορισμένες μειονοτικές κοινότητες που βλέπουν με καχυποψία την αστυνομία, ιδιαίτερα εκείνες των οποίων η εμπειρία από την αστυνομία στις δικές τους χώρες ήταν τρομερά αρνητική. Κάποιες μειονοτικές κοινότητες προστατεύουν σφιχτά ένα δυσανάλογο ποσοστό της δράσης του οργανωμένου εγκλήματος. Υπάρχουν ακόμη άνθρωποι που αισθάνονται ότι η αστυνομία ασκεί υπερβολική επιτήρηση και ότι δεν απολαμβάνουν ικανής προστασίας. Αυτή την περίοδο αντιμετωπίζουμε ένα κύμα δολοφονιών εφήβων από εφήβους, όπου νεαροί από κράτη της Αφρικής και της Καραϊβικής έχουν υπερβολική συμμετοχή.

Και φυσικά, αντιμετωπίζουμε την απειλή της τρομοκρατίας. Η τρομοκρατική απειλή εναντίον του Ηνωμένου Βασιλείου είναι σοβαρή και διαρκής. Από το 2000, έχουμε εξουδετερώσει τουλάχιστον 15 οργανωμένα σχέδια τρομοκρατικών ενεργειών, αν και η επίθεση του Ιουλίου του 2005 ήταν επιτυχής, με την απώλεια της ζωής 52 ανθρώπων. Ωστόσο, η απειλή έχει παγκόσμιο χαρακτήρα, αποτελούμενη από άτομα και ομάδες που είναι διατεθειμένα να προκαλέσουν θύματα σε τεράστια κλίμακα, χωρίς προειδοποίηση και χωρίς διαπραγμάτευση. Οι τακτικές τους αλλάζουν συνεχώς και η λίστα των σημείων επίθεσης ποικίλει από την Κωνσταντινούπολη ως την Καζαμπλάνκα, από τη Μαδρίτη ως τη Νέα Υόρκη, από την Κένυα ως το Λονδίνο. Εδώ στην Ελλάδα, βέβαια οι οποιοσδήποτε ευάλωτες περιοχές σε εθνικό επίπεδο έχουν επίσης αυξηθεί, όχι μόνο λόγω του μαζικού τουρισμού από πολλές χώρες –και το παράδειγμα του Μπαλί

δείχνει την προθυμία της διεθνούς τρομοκρατίας να επιτίθεται εναντίον συνάξεων αθών ανθρώπων- αλλά δυνητικά και απο την αυξανόμενη και ολοένα περισσότερο διαφοροποιούμενη μετανάστευση.

Τα δημοκρατικά κράτη πρέπει να συνεργάζονται για να αντιμετωπίσουν την απειλή, είτε αυτή προέρχεται απο τη ριζοσπαστικοποίηση μέσα σε μειονοτικές κοινότητες είτε απο την πιθανή τρωτότητα τουριστών σε μια τρομοκρατική επίθεση. Ελπίζω, μάλιστα, οτι η σημερινή επίσκεψή μου στην Αθήνα θα θεωρηθεί ως ένα μικρό δείγμα διεθνούς συνεργασίας στον τομέα της ασφάλειας.

Η ετοιμότητα και ο σχεδιασμός καθώς και ταυτοποίηση των ευάλωτων σημείων είναι κρίσιμης σημασίας. Εξ ίσου, όμως, είναι το να εργαστεί κανείς με κοινότητες για να τις βοηθήσει να εντοπίζουν άτομα που είναι ευάλωτα στη ριζοσπαστικοποίηση ή πρόθυμα να προσφέρουν προστασία σε ακραία στοιχεία από προέρχονται από αλλού.

Αναπόφευκτα, οι βομβιστικές επιθέσεις του Ιουλίου του 2005 στο Λονδίνο έχουν δημιουργήσει σε πολλούς Μουσουλμάνους την πεποίθηση ότι τους βλέπουν με καχυποψία και ανησυχία. Υπάρχει σήμερα πάνω από ενάμιση εκατομμύριο Μουσουλμάνοι που ζουν στο Ηνωμένο Βασίλειο, με πάνω από 600.000 να ζουν στο Λονδίνο και, φυσικά, με την συντριπτική πλειοψηφία να είναι φιλήσυχοι πολίτες που απεχθάνονται την τρομοκρατία. Ωστόσο, οι Μουσουλμάνοι δηλώνουν ότι αισθάνονται ως μια «κοινότητα υπό παρακολούθηση», επειδή αναπόφευκτα οι Μουσουλμάνοι αισθάνονται ότι γίνονται στόχος σε επιχειρήσεις σταματήματος και σωματικού ελέγχου της αστυνομίας και, επειδή έχουν υπάρξει τόσες πολλές τρομοκρατικές επιθέσεις στο Ηνωμένο Βασίλειο, και μεγάλος αριθμός συλλήψεων έχει λάβει χώρα ανάμεσα στα μέλη αυτών των κοινοτήτων. Στο σημείο αυτό, υπάρχει μακρύς δρόμος ακόμη: πρέπει να βρούμε τρόπους για να διαβεβαιώσουμε τις Μουσουλμανικές κοινότητες ότι δεν αποτελούν αθέμιτο στόχο και ακόμη δεν

έχουμε υλοποιήσει αυτό το στόχο. Ωστόσο γνωρίζουμε ότι οφείλουμε να το κάνουμε.

Η στρατηγική αντικατασκοπείας του Ηνωμένου Βασιλείου ονομάζεται Contest. Έχει τέσσερις κλώνους: αποτροπή, καταδίωξη, προστασία, προετοιμασία. Μετά το 2005, κυριαρχούσε ο κλώνος της καταδίωξης αλλά όλο και περισσότερο δίδεται τώρα προσοχή στην αποτροπή..

Ο Υπουργός μας των Εσωτερικών, δηλαδή ο υπουργός που έχει την ευθύνη της αστυνόμευσης έχει δηλώσει σοφά ότι δεν μπορούμε απλά να βρούμε λύση σε αυτή την κατάσταση με συνεχείς συλλήψεις. Οφείλουμε να αποτρέψουμε τις συνθήκες που οδηγούν στη ριζοσπαστικοποίηση νεαρών ανδρών και γυναικών σε σημείο που να είναι πρόθυμοι να διαπράξουν μαζικές δολοφονίες. Και πιστεύω ότι η εμπειρία μας τα τελευταία δέκα χρόνια στη διαχείριση της διαφορετικότητας θα μας βοηθήσει να επιτύχουμε αυτή την πολύ δύσκολη θέση. Υπάρχουν ελπιδοφόρα σημάδια, υπό την έννοια ότι βλέπουμε τώρα πως οι κοινότητες έχουν επηρεαστεί από το γεγονός ότι πολλοί από εκείνους που έχουν οδηγηθεί στη δικαιοσύνη ομολογούν την ενοχή τους σχετικά με αδικήματα που συνδέονται με την τρομοκρατία και επομένως γίνεται σαφές στην κοινότητα ότι πρόκειται για ένα πρόβλημα που πρέπει και εκείνη να βοηθήσει να επιλυθεί. Λαμβάνουμε περισσότερες πληροφορίες σχετικά με πιθανά τρομοκρατικά σχέδια συνωμοσίας από την κοινότητα αυτή.

Θα επιτύχουμε μια ουσιαστική λύση σε αυτούς τους τόσο δύσκολους τομείς, ο πιο επιτυχής φυσικά τρόπος θα είναι, προσφέροντας στην κοινότητα αυτή, όπως και σε κάθε άλλη κοινότητα, την καλύτερη δυνατή και την πιο διαφανή και πιο αποτελεσματική υπηρεσία αστυνόμευσης. Γι αυτό θα τελειώσω εδώ με την επισήμανση ότι η απειλή της τρομοκρατίας δε σημαίνει ότι οι παραδοσιακές μέθοδοι αστυνόμευσης πρέπει να εγκαταλειφθούν.

Αντιμετωπίζοντας τις απειλές του παρόντος η Μητροπολιτική Αστυνομία όχι μόνο ενίσχυσε τις αντιτρομοκρατικές της δυνατότητες αλλά και αύξησε θεαματικά την επένδυσή της στον τομέα της αστυνόμευσης σε επίπεδο γειτονιάς. Το ένα δέκατο του δυναμικού της Μητροπολιτικής Αστυνομίας απασχολείται σήμερα αποκλειστικά με την αστυνόμευση σε αυστηρά τοπικό επίπεδο. Η εθνική ασφάλεια εξαρτάται απο την ασφάλεια της γειτονιάς. Η καλύτερη άμυνά μας είναι μια υπηρεσία απο την οποία πρέπει να πιστεύουν ότι ωφελούνται όλες οι κοινότητες και στην οποία οι γιοί τους και οι κόρες τους θα ήταν διατεθειμένοι να υπηρετήσουν. Με αυτό τον τρόπο θα αντιμετωπίσουμε την επόμενη μεγάλη μας πρόκληση.